

نگاه

ژوئیه نگاه علوم و معارف انقلاب اسلامی

آیت الله سید مجتبی خامنه‌ای: از انتقام خون شهدایمان صرف نظر نخواهیم کرد و بخصوص نسبت به خون اطفال و کودکانمان حساسیت بیشتری خواهیم داشت. بخشی از اولین پیام رهبر معظم انقلاب | ۲۱/ اسفند ۱۴۰۴

شماره بیستم، ۱۳ شهریور ۱۴۰۵

سه تک‌نگاری علیه عادی‌سازی به قلم دکتر داود مهدوی زادگان

✦ هنر جنگی امام خمینی (ره) در عمومی سازی دفاع مقدس

امام خمینی (ره) با آغاز جنگ تحمیلی عراق علیه ایران در سی و یکم شهریور سال ۱۳۵۹، جلوتر و عمیق‌تر از همه متوجه اولویت اول بودن دفاع مقدس شده بود؛ چرا که این جنگ همه حقوق مادی و معنوی ایران را نشانه رفته بود. جنگ تحمیلی تنها به قصد تصرف بخش‌هایی از آب و خاک کشور بزرگ ایران عزیز نبود، بلکه به قصد نابودی موجودیت ایران و سرکوب مردمی‌ترین انقلاب و نظام سیاسی جهان و بازگشت استبداد و استعمار بود. به همین خاطر، امام خمینی (ره) چون دفاع مقدس را سرنوشت‌ساز می‌دانست، از همان آغاز تهاجم صدام، جنگ را در رأس امور اعلام کرد و ملت، مسئولان و کارگزاران را متوجه اهمیت این مسئله می‌فرمود: «از ملت عزیز و خصوص دست‌اندرکاران و قوای مسلح می‌خواهم که هیچ امری آنان را از جنگ تحمیلی اغفال نکند و جنگ را سرلوحه همه امور قرار دهند که دست‌های خیانتکار برای انصراف آنان از جنگ در کار است.» / پیام به ملت - ۶/۶/۶۰ (صحیفه امام: ۲۴۱/۱۵) با وجود این، امام راحل (ره) به تدریج که امر دفاع مقدس را رهبری می‌کردند، متوجه این نکته بسیار مهم شدند که جریان‌های سیاسی معارض سعی در عادی‌سازی جنگ و از اولویت انداختن دفاع مقدس دارند؛ بدین معنا که هر کس به کار خودش مشغول شود و در کار یکدیگر دخالت نکنند. رزمندگان در جبهه‌ها کار خودشان را بکنند و دیگران هم مشغول کار خود شوند؛ دولت هم در کنار مشغله‌های روزمره، پشتیبانی جبهه‌ها را از یاد نبرد. در حالی که امر دفاع مقدس شخصی یا صنفی نیست تا آن را به نظامیان و سرداران واگذار کرد. دفاع مقدس امری ملی و وظیفه‌ای همگانی است و باید همه پای کار جنگ بایستند و از آب و خاک کشورشان حفاظت کنند. لذا یکی از هنرهای جنگی امام خمینی (ره)، عمومی‌سازی دفاع مقدس بود و ایده بسیج مستضعفین برآمده از همین هنر عمومی‌سازی دفاع مقدس بود. وقتی مسئله‌ای ملی تلقی شود، آن امر به اولویت اول و در رأس همه امور قرار می‌گیرد و هیچ مسئول و کارگزار دولتی و غیردولتی حق ندارد جنگ را در کنار دیگر کارهای خود به شمار آورد: «امروز جنگ اصلی‌ترین مسئله کشور است. ملت عزیز باید توجه داشته باشد که در کشوری زندگی می‌کند که بیش از چهار سال است که در جنگ به سر می‌برد و شهدای بزرگ تقدیم اسلام و انقلاب نموده است و اکثر نارسایی‌ها به مناسبت تحمیل جنگ از طرف ابرقدرت‌ها بر ماست. امروز اسلام در مقابل تمامی کفر است و با کوچک‌ترین درنگ در این امر حیاتی چنان ضربه‌ای خواهیم خورد که جبران‌ش به این زودی‌ها میسر نمی‌شود. باید شور و شوق دفاع از میهن اسلامی و اسلام را در تمامی قلب‌ها زنده نگه داشت.» / پیام به ملت، ۶۳/۱۱/۶۲ (صحیفه امام: ۱۴۹/۱۹). بنابراین، تأکید مکرر امام خمینی (ره) بر در رأس امور بودن جنگ، برای مشارکت عمومی ملت در امر دفاع مقدس و خنثی‌سازی جریان عادی‌سازی جنگ تحمیلی بود. ایشان از دولتمردان می‌خواستند که دستگاه اجرایی به گونه‌ای تنظیم و مدیریت شود که دغدغه اصلی مردم و نظام اسلامی در مسئله جنگ تحمیلی به محاق نرود؛ چرا که دشمن سرنوشت زندگی عادی مردم را به جنگ تحمیلی گره زده است و تا مسئله جنگ حل نشود، سایر امور سامان نمی‌گیرد. چنان‌که دیدیم، با خاتمه جنگ تحمیلی، ایران به سرعت در مسیر توسعه و ترقی قرار گرفت. یکی از اهداف نظامی دشمن آمریکایی صهیونی در به راه انداختن دو جنگ تحمیلی اخیر دوازده‌روزه و چهل‌روزه، متوقف کردن اراده ملی در امر

پیشرفت است. ولی فقیه شهید، امام سید علی خامنه‌ای (ره)، در مدت سه دهه و اندی سال با دو مشکل اساسی مواجه بود: یکی مسئله فتح قله‌های پیشرفت و ترقی و دیگری مسئله کینه پایان‌ناپذیر دشمن آمریکایی صهیونی علیه ایران اسلامی. کاملاً پیدا بود که با سرازیر شدن و سلطه مجدد غرب‌زده‌ها در حاکمیت، غایت انقلابی فتح قله‌های پیشرفت به محاق خواهد رفت؛ همان‌طور که این هدف به واسطه سلطه غرب‌زده‌ها و روشنفکری بیمار در پیش از انقلاب، نافرجام باقی مانده بود. لذا اگرچه هریک از دولت‌های بعد از جنگ خود را عامل اصلی در پیشرفت و توسعه می‌دانستند، لکن تردیدی نیست که اگر هدایت‌گری‌های امام شهید نبود، ایران امروز این چنین مقتدرانه نمی‌توانست در جهان سربلند ظاهر شود. دولت جنگ طلب و تروریست آمریکا از سه دهه قبل اقدام به تأسیس و راه‌اندازی پایگاه‌های نظامی بسیار مجهز در کشورهای عربی منطقه کرده است. این کشورها عملاً با تأسیس چنین پایگاه‌هایی زیر سلطه و اشغال قرار گرفته‌اند. بنابراین، اهداف عملیاتی این پایگاه‌ها کشوری غیر از ایران اسلامی نمی‌توانست باشد. این همان مسئله اساسی بود که امام شهید (ره) به موازات مسئله فتح قله‌های پیشرفت، دغدغه آن را داشت و همواره ملت و مسئولان کشوری و لشکری را از توطئه نظامی دشمن هشدار می‌داد. گرچه جنگی رخ نداده است، ولی با وجود این حجم از پایگاه‌های نظامی دشمن در منطقه، همچنان در وضعیت جنگی به سر می‌بریم و نباید از آن غفلت کرد. وضعیت جنگی بالاخره به وقوع جنگی تمام‌عیار منجر خواهد شد و همین‌طور هم شد. رهبر شهید (ره) کاملاً متوجه بود که عوامل نفوذی و وابسته به دشمن در صدد عادی‌سازی حضور نظامی گسترده دشمن آمریکایی صهیونی هستند. هدف این بود که ملت و نظام اسلامی با درگیر شدن در مسائل زندگی روزمره، نسبت به این حضور شوم دشمن در غفلت به سر برند و مسئله‌ای به این مهمی را جدی نگیرند. دشمن برای حمله غافلگیرانه به چنین غفلتی در میان ملت و کارگزاران نیاز دارد. به همین خاطر، نظام اسلامی به تعیین راهبردی نیاز داشت که در وضعیت جنگی دچار غفلت نشود. امام شهید (ره) راهبرد «آرایش جنگی» را برای نظام اسلامی تعیین کردند. عاقلانه‌ترین راهبرد این است که در وضعیت جنگی، آرایش جنگی به خود گیریم تا دشمن غافلگیرمان نکند: «آرایش دشمن، آرایش جنگی است؛ در میدان‌های سیاسی، اقتصادی و فضای مجازی. علی‌الظاهر از لحاظ نظامی، آرایش جنگی ندارند که البته نظامی‌های ما حواسشان جمع است. در مقابل این آرایش جنگی، ملت هم باید آرایش جنگی بگیرد و مهم‌ترین کار، حفظ اتحاد و وحدت کلمه است. همه مراقب باشند به خاطر اختلاف سلیقه‌های کوچک مقابل هم قرار نگیرند چون قدرت این ملت و آن چیزی که به این کشور اقتدار می‌بخشد، اتحاد است.» (بیانات امام شهید: ۹۸/۲/۱۱) راهبرد آرایش جنگی، امتداد هنر جنگی امام راحل (ره) است که اکنون همین راهبرد با قوت و قدرت بیشتر توسط خلف صالح امامین انقلاب پی‌گیری شده است. جریان‌های نفاق و نفوذی سعی در

عادی سازی مسئله جنگ دارند. آنها می کوشند به روش های گوناگون، تجاوز دشمن به آب و خاک را مسئله ای کم اهمیت و غیرضرور جلوه دهند. بی توجهی و سکوت نسبت به شهادت مردم بی گناه و امام مجاهد و رزمندگان و عدم کنترل بازار در شرایط جنگی و ایجاد ناهماهنگی دستگاه دیپلماسی با میدان و بی توجهی دستگاه فرهنگی نسبت به رواج هدفمند ابتذال اجتماعی از سوی دشمن و خالی کردن خیابان از حضور ملت مبعوثه، از جمله گام های عادی سازی جنگ تحمیلی است. بنابراین، اگر می خواهیم برابر عملیات جنگی دشمن غافلگیر نشویم و او را با سرافکنندگی و شکست تا به خانه ابدی اش بدرقه کنیم، باید راهبرد آرایش جنگی را سرلوحه کار خود قرار داد. باید وضعیت جنگی را در رأس امور دانست تا دشمن بیش از این به طمع آتش افروزی نیفتد.

❁ خیابان، نماد همه مردم در دفاع مقدس

امروز مشارکت ملی در دفاع مقدس، میدان و خیابان است. خیابان مانند میدان، خط مقدم جبهه مبارزه با دشمن جنایتکار و متجاوز است؛ همچنان که نماز جمعه در دوران جنگ تحمیلی اول به نماد مشارکت مردمی در دفاع مقدس تبدیل شده بود. هر کس با هر شغل و مسئولیت و گرایش سیاسی، بر خود واجب می دانست که در نماز جمعه شرکت کند. امروز در وضعیت جنگی، خیابان یک اصل راهبردی در دفاع مقدس است. به همین خاطر، همه مردم در اقامه این اصل مشارکت و اهتمام جدی دارند. خیابان نشانه اتحاد و انسجام، مقاومت، سرسختی، هشپاری سیاسی و فرهنگی، وفاداری و پشتیبانی از نظام مردمی و از همه مهم تر، خیابان عرصه خون خواهی و انتقام امام شهید و شهدای جنگ تحمیلی است. همه مردم با هر موقعیت عام و خاص کاری و منزلتی در خیابان حضور دارند. بنابراین، هیچ جماعت سیاسی نمی تواند از حضور خیابانی طفره رود. چنین جماعتی با عدم حضور خیابانی از جرگه همه مردم خارج شده است؛ چون همه مردم خیابان را نماد ملی دفاع مقدس می دانند. هر گونه طفره رفتن از خیابان، اتهام زنی و ایجاد انشقاق در اراده ملی است. پس، نباید همه مردم را بهانه کرد؛ چون همه مردم خیابان را عرصه ملی دفاع مقدس می دانند.

❁ ما و فلسفه وجودی برانگیختگی حضور در خیابان

نزدیک به یکصد و نود روز از حضور سیاسی / تاریخی مردم در خیابان با شروع جنگ تحمیلی سوم (رمضان) می گذرد. هر روز و شبی که بر کارنامه ملی این حضور باشکوه افزوده می شود، بیشتر بر اهمیت فلسفه وجودی و وجه تأثیرگذاری آن پی می بریم. برای همین است که مخالفان و بدخواهان به شدت با آن مخالفند و به اشکال مختلف سعی در تضعیف این اراده ملی دارند. از جمله تلاش دارند این گمانه باطل را القا کنند که این حرکت مردمی ملی نیست و خواست همه مردم نیست. پس لازم است که نظری به نسبت ما با فلسفه حضور خیابانی مردم انداخت تا راه بدخواهان برای ایجاد انشقاق در صفوف ملت بسته شود. فلسفه حضور خیابانی ملت به فرموده امام شهید ایران، برانگیختگی ملت در دفاع از اسلام و میهن است؛ چون دشمن

آمریکایی صهیونی به قصد ریشه کنی اسلام انقلابی و تجزیه ایران و نابودی ریشه های تمدن ایرانی اسلامی و بلعیدن سرمایه ها و منابع مادی ایران، در یک سال اخیر دو جنگ نابرابر را بر ملت تحمیل کرده است. ملت هم با هدف مقابله عملی با اهداف شوم دشمن بپا خاست و در حمایت از میدان رزم، حضور خیابانی پیدا کرد و بحمدالله با لطف الهی و توجهات بقیه الله الاعظم (عج)، دشمن به کمک اتحاد میدان و خیابان شکست خورده است. بنابراین، مسلماً برانگیختگی ملت با چنین هدفی مقدس و ملی است. آیا هیچ عضوی از جامعه ایرانی وجود دارد که با این هدف ملی همراه و همدل نباشد؟ هرگز! هیچ عضوی از جامعه ایرانی نیست که عرق دینی و ملی داشته باشد و با فلسفه حضور خیابانی مقابله با دشمن تروریست و غارتگر همدلی و هم سخنی نکند؛ حتی برخی که به هر دلیلی توفیق حضور در خیابان ندارند. لذا اینکه گفته شود «جامعه فقط آنهایی نیستند که به خیابان می آیند»، اهانتی است هم به آنهایی که به خیابان می آیند و هم به آنهایی که نمی آیند. چون آنهایی که به خیابان می آیند، آنهایی هستند که در کوچه و بازار تردد می کنند و دنبال روزی حلال هستند. و اتفاقاً اینان همان بخش خدوم و قلیل المعونه جامعه هستند که بی هیچ منت و انتظاری بار نظام اسلامی را به دوش می کشند؛ ولی دولت های اقتدارگرای سیاست باز هیچ گاه سعی نکرده اند آنها را ببینند و با انگ زنی های واهی چون تندرو و جنگ طلب، همواره سعی در طرد و تقلیل تأثیرگذاری آنها در عرصه سیاست و نیز محروم ساختن شان از حتی زندگی معمولی را داشته اند. اما آنهایی که به خیابان نمی آیند از دو دسته هستند. یکی دسته ای است که دل به فلسفه دینی و ملی برانگیختگی ملت در خیابان ندارند. این دسته را شاید که عضوی از جامعه دانست؛ چون هیچ عرق ملی صیانت از جامعه ندارند؛ همان کسانی که از دشمن یاری طلبیدند و برابر جنایات جنگی دشمن سکوت کردند و تا به امروز او را محکوم نکردند. اتفاقاً این دسته در کوچه و بازار تردد ندارند؛ چون از جماعت مرفهین بی درد هستند و دولت های غرب گرای اقتدارگرا فقط همین جماعت غیرمردمی را می بینند. اما دسته ای که به خیابان نمی آیند ولی با فلسفه وجودی حضور خیابانی همدل و همراه هستند. این دسته که مانند مردم اهل خیابان در کوچه و بازار تردد می کنند، بخشی از جامعه هستند؛ لکن در صف اول مبارزه با دشمنان جامعه قرار ندارند و باید افکار و اعمال خود را بازخوانی و اصلاح کنند. آحاد جامعه، به ویژه این دسته از جامعه، در نسبت سنجی خود با اهداف مقدس و ملی می بایست منافع و مصالح شخصی و گرایش های حزبی و سیاسی و علایق سلیقه ای و گروهی و هیجانات فردی را کنار بگذارند و در عوض آن، باید در مبارزه با دشمنان دین و ملت، اهداف و منافع و مصالح ملی و نیز انسجام و اتحاد ملی را در نظر گیرند. باید این دسته از جامعه که حضور خیابانی ندارند ولی با آن همدل هستند، نسبت به افتادن در دام گفته های سیاست بازان و بدخواهان تفرقه افکن هشپار و مراقب باشند؛ چون جماعت بدخواه هیچ علقه و دغدغه ای نسبت به حقوق و مصالح و منافع ملی ندارند. تنها دغدغه آنها حفظ سلطه صاحبان نامشروع زر و زور و رابطه وابستگی ایران به قدرت های استکباری است. لذا باید این دسته همدل از امروز عزم خود را برای حضور خیابانی جزم کرده، در این جزم قصد قربت الهی کنند. مبدا که در آینده حسرت چنین حضور باشکوه تاریخی را بخوریم.

دفتر مطبوعاتی نشر آثار حضرت آیت الله العظمی خامنه ای قدس سره

